

Ouppfostrad hund med ägare utan kontroll

Av Anahita Kolahdozan

Du är ute på din trevliga promenad med din hund när du helt plötsligt hör en stor hotfull hund med hundägare på 50 meters avstånd. Hunden har fått syn på din hund och skäller hysteriskt samtidigt som den kastar sig fram i kopplet. Både du och din hund blir ståendes och stirrar på ägaren medan den kämpar med att få tillbaka hundens uppmärksamhet och halvt släpar med sig den därifrån. Hunden blir inte tyst förrän ni inte kan ses varandra längre. Man hör ett sista varningsskall och sen är det över. Du suckar över att hunden var så otrevlig och att ägaren inte har bättre plå på sin hund, kanske tänker du också att alla inte borde skaffa en stor hund. Ni fortsätter er promenad som om inget har hänt.

Men vad hände där egentligen? Varför betar sig hunden så? Varför hade ägare inte plå på hunden? Och hur skulle ni ha gjort i en sådan situation?

Jag och Teddy, min unghund som är en vit herdehund, är hunden och hundägaren som kämpar på avstånd med skall och utfall. **För ovana ögon kan det se ut som en galen, aggressiv, ouppfostrad hund. Men sanning är** att jag som håller i kopplet, ser rädsla, smärta och bedjande. Jag ser ögon som ber mig om hjälp, jag ser ögon som säger att han inte vill att andra ska komma nära för att han har ont, för han vet inte om han kan hantera det. Tänk om dem skulle komma för nära? Tänk om dem är hotfulla? Tänk om vi behöver fly? Ögonen säger att han inte orkar fly, han har för ont. Men han vill inte ta risken att någon kommer för nära, så i förebyggande syfte skäller han.

Ouppfostrad hund med ägare utan kontroll

Av Anahita Kolahdozan

För ovana ögon kan det se ut som att det är en hund med en ägare som inte vet vad den ska göra med en sån ras och inte har kunnat få ordning på sin hund i tid så den har utvecklat dessa beteenden. Men sanning är att jag är en hundnörd som älskar att grotta ner mig i hundträning, olika beteende problem, sjukdomar och spenderar all min fritid på att träna hundar. Och min tokiga unghund, han är varken galen, aggressiv, ouppfostrad. Han är en av de känsligaste och kärleksfullaste hundarna jag träffat, med alla sina känslor utanför kroppen.

Då kanske du undrar vad problemet är? Varför han gör såna utfall, kastar sig i kopplet och skäller så aggressivt. Svaret är sjukdom och smärta. Teddy var bara 3 månader när han blev diagnostiserad med panosteit. En tillväxtrubbning som är vanlig hos schäfrar. Hunden växer för snabbt och då blir det inflammation i skelettet vilket leder till stor smärta, hälla som flyttar sig mellan benen och fel belastning på resten av kroppen. Teddy blev ordinerad vila där han bara fick gå korta kissrundor i koppel. En valp av en ras med hög energi som helt plötsligt inte får vara lös och upptäcka världen på sina villkor. Som nu måste gå i korta koppelpromenader och vila istället för att springa av sig med sina hundkompisar i skog och natur. Ja ni hör kanske att det här inte är ett drömscenario för någon.

Dagar då Teddys smärta är värst, trots smärtstillande, klarade han inte av enkla övningar som han tidigare klarade utan några problem. Hans frustration växer allt mer i takt med att hans uthållighet försämrar. Den energiska valpen som egentligen behöver lära sig kroppskontroll får genom sin vila mer och mer överskottsenergi som han inte får utlopp för. Frustrationen över att ha överskottsenergi men inte någon ork på grund av att smärtan blir tydligare. Han blir mer och mer reaktiv och vill ogärna ha människor som går för nära honom, särskilt om dem kommer bakifrån. Hundar vill han hålla på riktigt långt avstånd. Han har kommit på att om han skäller som en tok kan han skrämman bort dem flesta, både hundar och människor.

Dem dagar då Teddy mår bättre tränar vi mental aktivering och sånt som inte ställer höga krav på han fysiskt men som mentalt är krävande och kan balansera hans energinivå. Mycket nosarbete, uppsök av föremål och en klar och tydlig favorit som har räddat våra liv; personspår. Personspår är hans grej, när vi börjar finns inget annat. Allt omkring försvinner. Det är bara Teddy, spåret och jag som skyndar mig några meter bakom honom i lina. Han tar varje vinkel som om han aldrig gjort annat än att spåra. Hans absoluta favorit är att spåra på asfalt, där är han mest självsäker och precisionen imponerar mig. För en liten stund glömmer både jag och han att han är sjuk, att han har ont och att vardagarna är kämpiga. Vi kör spår så ofta som han orkar. Det ger oss båda energi att hålla ut när saker är som tuffast.

Ouppfostrad hund med ägare utan kontroll

Av Anahita Kolahdozan

Vanliga kisrundor där vi bara ska runt kvarteret är det jobbigaste. Det bor många hundar här, människor går nära, när dem blir rädda står dem bara kvar och stirrar på oss. Det triggas Teddy ännu mer. Det sänder ut hotfulla signaler nämligen. Då blir det riktigt tufft för mig att locka med honom. Han vill oftast slippa utfallen och vill gärna att jag avleder honom. Men när någon står kvar och stirrar eller gärna vill envisas med att ge mig tips och råd om hur jag ska visa Teddy att det är jag som bestämmer genom att göra diverse saker jag inte tror på, ja då blir Teddy utmanad och skäller ännu mer.

Ser du en hund och hundägare som kämpar med skall och utfall, gå undan, stirra inte, hjälp dem genom att ta en omväg. Det är svårt att veta varför just dem har det kämpigt men att dem har det kämpigt kan man se tydligt. Underlätta för dem och genom det slipper ni även att få en oförtjänt utskällning av hunden. Jag vet inte hur många gånger jag har stött på hundägare som gått en omväg och inte ens tittat på oss och genom det fått mig att bli både tacksam och rörd. Tack vare det har jag kunnat avleda Teddy och vi har kunnat fortsätta vår promenad utan några problem.

Vi får undvika andra hundar och se till att människor inte kommer för när för att trigga utfall. Vi undviker det för att Teddy ska slippa ha ytterligare en ovana på sin lista som vi behöver kämpa med sen när han väl är strak nog för riktig träning. Vi undviker det för att han ska slippa bära med sig stressen, oron och att ständigt vara på tårna och behöva göra utfall konstant. Vi försöker ta omvägar, gå ut tider då det är lugnt ute och gå där ingen annan än vi brukar gå. Vi vill göra promenaderna så trevliga som det bara går.

Jag hör på honom att hans skall är baserat på osäkerhet, smärta och att han är understimulerad. Det gör inte alla som passerar. Jag längtar till att hans smärta ska blir bättre, så vi gradvis kan öka hans fysiska aktivitet. Drömmen är att släppa lös honom och Elli (vår andra hund) i skogen och låta dem springa av sig, leka, jaga varandra, äta blåbär som dem hittar, hoppa upp på sten och stubbar och bara få vara hund. Det kommer, fast än det känns väldigt långt bort. Till dess får köra spår så ofta det går, så vi kan njuta och glömma bort verkligheten en stund.

